

Akira Kasai: 'Ik zie een smeltoven voor me als ik dans. Een oven van woorden: verschillende woorden branden erin en geven een verblindend licht. Ik duik erin. Je zou verwachten dat mijn lichaam smelt in het vuur, maar dat doet het niet. Woorden die zich op me storten, brandende beelden op mijn huid. Ik spreek nu metaforisch natuurlijk. Maar ik verlies als ik in de beelden verstrikt raak. Dus graaf ik een gat in de oven en stort me daarin met volle kracht. Ofwel verbrand ik ofwel geraak ik aan de andere kant.'

FOTO: KAMAYAMA TEIICHIROU

gingen vertoont. Is butohdans immers niet de dans der duisternis? Er is waarschijnlijk geen weg meer terug, want butoh als dansgenre lijkt te bestaan en erger nog: butoh ontstaat heel vaak via de weg van imitatie. Een koppig spook komt mij bezoeken dat het woord 'butoh' van enige vooroordelen wil ontdoen en dat butoh (want het is specifiek) in ere wil herstellen. Als dat nog kan. 'Experimental dance' heet het in pas in het Engels vertaalde teksten van één van de founding fathers,

Tatsumi Hijikata. Omdat butoh van de ervaring vertrekt, moet het van in het allereerste begin 'eigen' zijn en valt er dus eigenlijk niets te stelen. Vooral dit wil ik hier benadrukken. Er zijn veel belangrijke gedachten die ik niet zal behandelen. Butoh is een complex netwerk en er zijn zoveel butoh's als er goede butohdancers zijn. Het is in elk geval een woord waarop ik hier wil focussen (en vele dingen zal ik dus niet vermelden) omdat het op een zeer actuele betekenis van butoh duidt.

Helden

Ik moet kort mijn twee danshelden voorstellen, Akira Kasai en Min Tanaka, omdat ik natuurlijk in de loop van de jaren sterk door hen ben beïnvloed. Kasai danste met Tanaka in de prilste beginperiode en Tanaka werkte nauw samen met Hijikata, kort voor diens dood. Hij noemt zichzelf ook een eigenlijke leerling van Hijikata. In de composities die hij voor zijn Tokason Butoh Compagnie maakt gebruikt hij veel van